

Φαντασία τανύπεπλος

Τρέμει η Καλυψώ ερωτευμένη
του Οδυσσέα την αντίσταση
παραδομένη σε ανάσα ορμητική
θρηνεί ικέτιδα της Αφροδίτης
αυτή θεά όμοια με γυναίκα των θνητών
κάλλη, νεότητα, αθανασία
αντιπροσφέρει
ως δώρα λάγνας γενναιοδωρίας
σκλάβο του πλανευτή θεού
να τον τυλίξει
με των αισθήσεων αόρατο ιστό
πονά χαμένος στων χεριών της την αχλή
στον μακρινό ορίζοντα
στυλώνοντας τα μάτια
γλαυκές οι σκέψεις του
τα όνειρα αφρισμένα
γιγαντωμένα από πόθο γυρισμού
είναι του Ερμή τα λόγια πειστικά
αναθαρρεί
πώς να ξεμπλέξει
από του λήθαργου τα πέπλα
σαν τη σχεδία ρίχνει στα πελάγη
δάκρυα μπλε αποθέτει γιατρειάς
ο Οδυσσέας

βαριά τα μέλη όπου η φαντασία τον πλανά
γι αυτό το μπλε ξάφνου το δίλημμα ελαφραίνει
βαραίνει ο έρωτας πολύ για τη ζωή
για μέρη όπου θάλλουν οι ανθοί του μόχθου
το πεπρωμένο της ζωής του τον καλεί

Λόγος τιμής

Στον αργαλειό υφαίνει η Πηνελόπη
μήνες πολλούς
για τον Λαέρτη σάβανο
τη νύχτα νήματα ξηλώνει
για να αποτρέψει γάμο αθέλητο
ρίχνοντας στάχτη
στα μάτια των μνηστήρων
πιστή τη θέλουμε και αφοσιωμένη
σοφή, επιδέξια υφάντρα
Αντίνοος, Αγέλαος, Αμφίνομος
κι άλλοι πολλοί
τι τράβηξε κι αυτή
είκοσι χρόνια ανέραστη
να λείπει ο Οδυσσέας
μια σκέψη δεύτερη όμως θα κάνω
ήταν πολλοί και κρατεροί οι μνηστήρες

η απόφασή της δύσκολη
τον ρωμαλέο όλων τους
με ποια κριτήρια να διαλέξει;
σαν κάτι να κατάλαβε ο Οδυσσέας
Λόγος τιμής το φ(θ)όνο εξιλεώνει

Νοσταλγώ

νοσταλγώ

να ζήσω τη χαρά στις πρώτες μέρες του ταξιδιού
το κενό να παραχωρεί τη θέση του στο όνειρο
και να αρνούμαι ότι ο κόσμος τελειώνει στον ορίζοντα
και ο φόβος της ματαίωσης
να αγκαλιάζει την άγνοια
για να σαλπάρουν αγέρωχα
και να γρατζουνά ο άνεμος απροειδοποίητα
τις στριμωγμένες κιθάρες στο κατάστρωμα
καθώς κοιμάται ο κόκκινος ήλιος στην αλμύρα
και να χαμογελώ σα μικρό παιδί

νοσταλγώ

να πετώ με τα χέρια ανοιχτά στο μέλλον
και να ρουφώ αχόρταγα αυτό που σε λίγο θα γίνει παρελθόν
και να γαντζώνομαι στη στιγμή ζώντας στη χαρά με λαχτάρα

νοσταλγώ

να αποζητώ το άγνωστο και τη θλίψη της λησμονιάς

να χαιρετώ την ασφάλεια του γνώριμου,
να προχωρώ με ανυπομονησία
και να αναπολώ την ευχαρίστηση χωρίς τον πόνο της προδοσίας
νοσταλγώ να γεύομαι το θαύμα της κατάκτησης
και την αλήθεια του ψέματος
στα παθιασμένα φιλιά της εγκατάλειψης
με σθένος
νοσταλγώ την αντανάκλαση του φεγγαριού
να χορεύει με τις σκιές των κυμάτων που σκάνε
και εκείνες τις μέρες –ξαφνιασμένη-
να με ζαλίζει η έκσταση στα παιχνίδια του δελφινιού
νοσταλγώ να αφήνομαι στη σαρωτική ορμή της αισιοδοξίας
να με οδηγεί στο μέλλον μου το άπιαστο
το φωτεινό γεμάτο ευκαιρίες
και το παρελθόν ελκυστικά μακρινό
να τραγουδά το τραγούδι των σειρήνων
νοσταλγώ
να χτυπά δυνατά η καρδιά στη θέα της Ιθάκης
στο μακρινό ορίζοντα
και να ανασαίνω ανακουφισμένη στη διαπίστωση ότι σε κάθε
ορίζοντα η Ιθάκη μου ξεμακραίνει
και μου κλείνει το μάτι πονηρά

νοσταλγώ να παίζω κρυφτό σε στέκια νέα και σε κόσμους
ξέθωρους
με τις θολές εκφάνσεις της ύπαρξής μου,

να κουνά το μαντήλι της Λευκοθέας σε κάθε Σκύλλα
σε κάθε Χάρυβδη
που τραβούν με δύναμη την άγκυρά μου στο βυθό
Νοσταλγώ
τη ζωή που ονειρεύτηκα ανυποψίαστα
και με στόλισε απροσδόκητα με τα μήλα των Εσπερίδων

Ταξίδι

είπε ο δάσκαλος
ένας ταξιδευτής
είμαι κι εγώ
χρόνο το χρόνο
αναζητώ νέο λιμάνι
κωπηλατώ
σε πέλαγα αφιλόξενα
άφεγγους ουρανούς,
παλεύω στα ανάρηχα
σκοντάφτω με μανούβρες
σε υφάλους αχαρτογράφητους
σε ανεμοσούρια κι αποθαλασσιά
άλμπουρο, ξάρτια και τιμόνεμα
με δέος
στη ρότα να κρατώ
προσμένω πρίμα αρμενίσματα

πότε λευκά και πότε μαύρα
υψώνω τα πανιά
στο φλάμπουρό μου
μάτια και χέρια αθώα
κουβαλώ ευλαβικά
αγωνιώ
κι είπε ο δάσκαλος
στης γνώσης το μακρύ ταξίδι
είναι πολύς ο δρόμος
και ίσως δύσκολος
ευχή μου είναι

μην κουραστείς ποτέ
να κοπιάζεις

Από την ποιητική συλλογή *Κυματόφλοισβοι*, Εκδόσεις Αποστακτήριο, Μάιος 2022